

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Danou Černovskou ve věci

žalobce: **X. T. L.**, narozený dne -

t. č. na adrese -

zastoupený advokátem Mgr. Ing. Duc Duy Leem

sídlem Václavské náměstí 831/21, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky**

sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ze dne 12. 8. 2016, č. j.: OAM-540/ZA-ZA11-HA10-2016

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 12. 8. 2016, č. j.: OAM-540/ZA-ZA11-HA10-2016, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou včas u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 8. 2016, č. j.: OAM-540/ZA-ZA11-HA10-2016, jímž nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).
2. Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný nezjistil dostatečně skutkový stav věci, v rozporu s ustanovením § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘ“) rozhodnutí řádně neodůvodnil, čímž jej učinil nepřezkoumatelným, výroková část není dostatečně přesná a určitá, což má vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Nebylo šetřeno ustanovení § 68 odst. 2 a § 18 odst. 2

SŘ, poněvadž žalobce nebyl ve výroku napadeného rozhodnutí náležitě identifikován, ve výroku absentuje i uvedení právních ustanovení, dle nichž bylo rozhodováno, nebyl též řádně definován věcně a místně příslušný správní orgán. Žalovaný nezohlednil podklady, jež sám shromáždil, a neváže je k aktuální žalobcově situaci; informace sdělené žalobcem byly v řízení zlehčovány. Nedostatečným posouzením a odůvodněním trpí i závěr o neudělení azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu, v tomto ohledu nebylo přihlédnuto ani k žalobcovým tvrzením. Bylo na žalovaném, aby si řádně obstaral potřebné údaje.

3. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl napadené rozhodnutí zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný se k žalobě vyjádřil, když po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a žalobních námitek vyslovil s žalobou nesouhlas. Napadené rozhodnutí ani předcházející řízení netrpí nezákonností, skutečný stav věci byl náležitě zjištěn, žalobní body jsou velice obecné, závěry napadeného rozhodnutí vychází z dostatečných podkladů. Důvody uváděné žalobcem nejsou azylově relevantní, jde ve své podstatě o ekonomické postavení a snahu legalizovat si v ČR pobyt. Otázka humanitárního azylu byla řádně posouzena. Výrok rozhodnutí je přesný, určitý a srozumitelný. Žalobu navrhl žalovaný zamítnout.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „SŘS“).
6. Soud ve věci rozhodl bez jednání, protože s tímto postupem vyslovili souhlas účastníci ve smyslu ustanovení § 51 odst. 1 SŘS.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce, občan Vietnamské socialistické republiky, poskytl dne 13. 6. 2016 údaje k žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Uvedl, že je vietnamské národnosti, náboženským vyznáním ateista, bez politického přesvědčení; je svobodný a bezdětný. Žalobce ve vlasti naposledy bydlel v Y. T., Y Y., N. D. Jeho zdravotní stav je dobrý, léky nebere a s ničím se neléčí. O mezinárodní ochranu žádá, jelikož kvůli nezaplacení sociálního pojištění přišel v ČR o legální pobyt; ve Vietnamu je krutý život, nechce se tam vrátit, v ČR je to lepší, jiné důvody nemá.
8. Během pohovoru vedeného dne 13. 6. 2016 žalobce dále uvedl, že ve vlasti žil stále na stejné adrese v domě, který vlastní jeho rodina, jeho příbuzní tam bydlí dosud, naopak v ČR žádné příbuzné nemá. Protože studoval, živil je ve Vietnamu rodiče. Ve vlasti neměl šanci sehnat práci. Pobyt v ČR měl povolený do 9. 6. 2011, asi v červenci 2013 byl správně vyhoštěn, v zemi původu nemá, kde pracovat, časem by nějakou práci našel, ale na živobytí by to nestačilo. Ve Vietnamu neměl žádné problémy se státními orgány.
9. Dne 29. 7. 2016 se žalobce nedostavil k seznámení s podklady rozhodnutí.
10. Dále soud přistoupil k vlastnímu posouzení žalobních námitek.
11. Nejprve se soud zabýval důvody pro aplikaci ustanovení § 14 zákona o azylu (tzv. humanitární azyl), jehož porušení žalobce namítal v žalobě. Jak uvádí Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“), je udělení humanitárního azylu na správním uvážení správního orgánu, jde např. o rozsudek ze dne 15. 10. 2003, č. j.: 3 Azs 12/2003: *„Na udělení azylu z humanitárního důvodu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., nemá žadatel subjektivní právo. Správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení; jeho rozhodnutí přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu, a to z hlediska*

dodržení příslušných procesních předpisů (§ 78 odst. 1 s. ř. s.).“ Dikce ustanovení § 14 zákona o azylu se od té doby nezměnila a soud nenalézá ani judikaturní posun, proto je právní názor NSS stále aktuální.

12. Správní uvážení zakotvené v § 14 zákona o azylu však správní orgán aplikuje pouze tehdy, jsou-li pro něj splněny zákonné podmínky, tj. jedná-li se o případ hodný zvláštního zřetele. Přitom „případ hodný zvláštního zřetele“ sám o sobě představuje neurčitý právní pojem, jehož naplnění či nenaplnění podléhá plně soudnímu přezkumu.
13. Žalovaný v azylovém řízení žalobcovu situaci neposoudil jako případ hodný zvláštního zřetele a tento závěr řádně odůvodnil na s. 6 napadeného rozhodnutí. Svou pozornost žalovaný směřoval zejm. na rodinnou, sociální a ekonomickou situaci žalobce, jakož i jeho věk a zdravotní stav. Žalovaný si při zjišťování, zda je žalobcova situace „případem hodným zvláštního zřetele“, počínal zcela kompatibilně s platnou právní úpravou včetně všech formálních a procesních aspektů.
14. Případy, kdy lze humanitární azyl udělit, tzn. kdy jde o případ hodný zvláštního zřetele, stručně popsal NSS ve svém rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j.: 2 Azs 8/2004 – 55: *„Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“*
15. Podle Informace Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015 se ve Vietnamu míra nezaměstnanosti osob v produktivním věku pohybuje kolem 2,4 %, ve všech provinciích existují státem provozované úřady práce a v oblasti bydlení jsou k dispozici různé asistenční služby. Samotná situace v zemi původu pojem „případ hodný zvláštního zřetele“ nenaplní, neboť ze zpráv obsažených ve správním spisu nevyplývá, že by se Vietnam nacházel ve stavu humanitární katastrofy. Žalobce je přitom zdravý, v produktivním věku a se zázemím u svých rodičů, kteří žijí ve Vietnamu na vesnici, a to v domě, který vlastní. Žalobce neuvedl žádný důvod, který by nasvědčoval klasifikování jeho poměrů jako případu hodného zvláštního zřetele, tj. případu svou intenzitou obdobného zvláště těžké nemoci či humanitární katastrofě v zemi původu. Existence profesních, rodinných či jiných vazeb takové skutečnosti nepředstavuje.
16. Horší životní podmínky ve Vietnamu oproti zemím EU představují obecně známou skutečnost, o humanitární azyl však mohou požádat lidé z celého světa, přičemž nelze připustit, aby občané některých států za určitých podmínek humanitární azyl obdrželi, zatímco státní příslušníci jiných zemí za obdobných poměrů nikoliv. Podle názoru soudu však není udržitelný tak nízký standard pro aplikaci pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“, aby jej v podstatě automaticky naplnili všichni žadatelé z chudých afrických nebo asijských států (výjimku lze připustit např. při rozsáhlém hladomoru či pandemii smrtelných onemocnění v dané zemi, byť v těchto neindividualizovaných případech by mohlo být namísto spíše udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).

17. Aplikaci pojmu „případ hodný zvláštního zřetele“ nenasvědčuje ani pobytová historie žalobce, který v ČR pobýval od roku 2008, z toho od roku 2011 nelegálně a asi roku 2013 byl správně vyhoštěn, ale o mezinárodní ochranu požádal až roku 2016.
18. Žalobcová situace není případem hodným zvláštního zřetele a žalobce tedy nemůže splňovat podmínky pro udělení tzv. humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu.
19. Soud neshledal ani zásadní vady výroku napadeného rozhodnutí, žalobce byl dostatečně individualizován svým jménem, příjmením, datem narození, státní příslušností i evidenčním číslem cizince, přitom v ČR nemá trvalý pobyt, aby jej bylo možno v napadeném rozhodnutí uvést. Výrok obsahuje též všechna ustanovení, podle nichž se žalobci mezinárodní ochrana neuděluje (§ 12 - § 14b zákona o azylu), a označení žalovaného Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky.
20. Soud dále nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Při zjišťování skutkového stavu vycházel žalovaný např. ze Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 13. 4. 2016, Informace Mezinárodní organizace pro migraci z října 2015 a z Informace Ministerstva zahraničních věcí ze dne 26. 5. 2015; tyto údaje pochází dle názoru soudu z nezávislých zdrojů a jsou dostatečně objektivní. Shromážděné podklady jsou přiléhavé na poměry žalobce, např. údaje o lidsko-právní situaci představují způsobilý podklad pro posouzení, zda jsou u žalobce dány důvody pro aplikaci ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Podkladům nelze upřít ani aktuálnost, žalovaný se snažil zajistit údaje, jež by nejlépe vystihovaly poměry ke dni vydání napadeného rozhodnutí; více se zaměřil na aktuálnost podkladů, jež se vztahovaly k žalobcem uvedeným důvodům. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a uspokojivě odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce během azylového řízení tvrdil ekonomické a sociální důvody, s nimi se žalovaný vyhovujícím způsobem vypořádal v rámci posouzení okolností pro udělení humanitárního azylu. Žalovaný tak v žádném případě neporušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3 (ve spojení s § 2 odst. 4), § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52, § 68 odst. 3 SŘ ani jiná ustanovení SŘ či jiných právních předpisů.
21. Ze všech výše uvedených důvodů soud žalobu podle ustanovení § 78 odst. 7 SŘS jako nedůvodnou zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 SŘS. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení při splnění podmínek § 103 odst. 1 SŘS kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu v Brně.

Stěžovatel v řízení o kasační stížnosti, pokud nemá vysokoškolské právnické vzdělání, musí být zastoupen advokátem podle § 105 odst. 2 SŘS.

Kasační stížnost směřující jen proti výrokům o nákladech řízení je nepřípustná.

Praha 17. ledna 2018

Mgr. Dana Černovská v.r.
samosoudkyně